

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Διευκρινισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰουλίου 1898 **Ἔτος 20^{ον}—Ἀριθ. 31**

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

ζουράναι καὶ Ποιητικὸν Νάρκισσον.—ὁ Ἀσπροποταμίτης μετὰ τὸν Βασιλέα τῶν Ἀθῶν καὶ Μικρὸν Τυμπανιστὴν.—ὁ Σπασμένος Φεγγίτης μετὰ τὸν Συριανὸν Ἰαπόνην, Ἰαπόνην τῶν Ἀνέμων, Ἰαπόνην τῶν Ἀθηνῶν, Βασίλισσαν τῶν Ἀθῶν καὶ Συριανὴν Ἀμαλόντα.—ὁ Χρυσόμαλλος Λέων μετὰ τὴν Δέαν, Χρυσόφαρον καὶ Αἰκ. Κοζάλην Γρίβα.—ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μετὰ τὴν Ἄνναν Τσίτση καὶ δὸν Κολοκώθαρ Πάτερρον.—ὁ Πίτ-Πίτ-Μπλόου μετὰ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἑλληνικὸν Αἰόθνημα.—ἡ Νῆσος τῶν Φαιάκων μετὰ τὴν Ναυτοπούλιν καὶ Ἑλληνικὴν Σημαίαν.—τὸ Ἰόνιον Πέλαγος μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Ἐυρυδιάδην καὶ Μικρὸν Τυμπανιστὴν.—ὁ Διμ. Π. Δρίβας μετὰ τὴν Ἀρθισμένην Πασχαλιάν καὶ Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου.—τὸ Σκίπτρον τοῦ Διδὸς μετὰ τὸν Μυλόρδον, Ἐθνικὸν Ὑμνον, Βρεττανικὸν Ἀστέρρα, Πίφ Πάφ καὶ Κυματίζουσαν Θάλασσαν.—ὁ Ἀρχιναύαρχος Ἐυρυδιάδης μετὰ τὴν Σεινητευμένην Συριανὴν.—ἡ Ἰωάννα Γρέβ μετὰ τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν, Κερανοβόλον Δία καὶ Μοναχὴν τῆς Περγέλης.—ἡ Ρωσικὴ Καραμέλα μετὰ τὸν Μαργαριταρένιον Σταυρὸν.—ὁ Μπάμ-Μπούμ μετὰ τὴν Ἰρίδα, Ἀρχιζιζάνιον, Κόρην τοῦ Πηλίου καὶ Κόρην τῆς Ὀραίας Λέσβου.—ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα.—τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνας μετὰ τὸν Ἄετον τῆς Ἰθῆς.—ὁ Νέος Ἡρακλῆς μετὰ τὸν Ἐδπατρίδην Ἀθηναῖον, Νῆσον τῶν Φαιάκων, Βασίλειον τῶν Ἀθῶν, Γερραῖον Λέοντιον καὶ Πάλλουσαν τοῦ Ἐυρώπου.—ὁ Τούμπερραϊ-Μουζέ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἀνδρείον Ἀργοναύτην, Πλοίαρχον Λάν Γκω καὶ Λείριον.—ὁ Τρεχαγορευόπουλος μετὰ τὴν Ἄνναν Τσίτση, Πηλεοπέτην Βογοπούλου, Ἀρχιζιζάνιον καὶ Τί μετὰ τὴν Ἑλλάδα.—ὁ Ναύαρχος Κορμπιέ μετὰ τὸν Ἑλπιδοφόρον.—ὁ Ἐμπεδοκλῆς μετὰ τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Ἰρίδα, Ἑλληνικὸν Αἰόθνημα καὶ Ἰόνον τῆς Νυκτός.—ὁ Μυλόρδος μετὰ τὸν Τίχ-Τάκ, Τσίτ-Τσίτ, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ Ταγαγαίαν Κόρην.—ἡ Ἰωνικὴ Ἀκτὴ μετὰ τὴν Ναυτοπούλιν.—ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μετὰ τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν καὶ Ἀγροπολυώτατον.—ὁ Μικρὸς Ἐθελοντῆς μετὰ τὸν Ἀγροπολυώτατον Φάρον καὶ Μικρὸν Τυμπανιστὴν.—ὁ Σημαιοφόρος μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν.—ἡ Κεφαλληνιακὴ Ἀδρα μετὰ τὴν Κεφαλληνιακὴν Ρομπόλιν, Κεφαλον καὶ Ναυτοπούλιν.—ἡ Ἀλεπού μετὰ τὸν Σκολλῆκι τῆς Γῆς καὶ Παπαρούνην τῆς Περγέλης.—ὁ Βρεττανικὸς Ἄστρον μετὰ τὴν Ταγαγαίαν Κόρην, Χρυσὴν Βροχίαν, Αἰλίδα, Ἀγριαίαν Ἀρτεμῖν καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνην.—ὁ Νουσταλγὸς Ἑλληὴν μετὰ τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν, Ἀρχιζιζάνιον, Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Χρυσόφαρον.—ὁ Μικρὸς Τυμπανιστὴς μετὰ τὴν Πασχαλιάν, Σαμιακὴν Σημαίαν καὶ Κόρην τοῦ Πηλίου.—ἡ Δούκισσα μετὰ τὴν Δάφνην.

λασαν, Λούσιον, Μυλόρδον (σὲ συχαίρω) Πρασίνην Ἄλφην (ὄχι δὲν σε παρετήρησα) Λιονοσκαπὴ Ταῦγγετον (εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὰς προόδους τῶν ἐν Γυθείῳ φίλων μου γράσε μου συχνά) Ἐμπεδοκλέα, Ναύαρχον Κορμπιέ, (πὼς ἐπέρασες εἰς τὸν κῆπον τοῦ θείου σου;) Κάρμη Σύλλα (πρὸς τὸν Ζεβάρ πρέπε νὰ στείλῃς πρῶτη) Δίον Ν. Κογεβίαν, Ἐωθινὸν Ἄστρον, Ἀ. Στεφανίτην (ὅτι λησθῶν ὑπ' ὄψεϊ) Μ. Χιφίτην (πάντοτε ἀπάντω) Ἄνδαλουσίαν (θερὰ συχαρητήρια) Οἰδάριαν Ἀγίδα, Σκανδαλίαν (σήμερον ὁ πάθος σου ἐκλήρωται) Καλλιόπην Παπακολλῆ, Οὐίχλην τῆς Ἀγγλίας, Ζαπίδα (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ζεσπάζωμα ὑπὲρ τοῦ «Πρῶαντος» καὶ ἀναμένω τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις σου) Νύμφην τοῦ Βορᾶ (τί εὐμορφή ζωὴ, ἀλήθεια! νὰ μὴ τὴν περιγράψῃς συχνά) Ἰλιωρίδα τῆς Σάλας (φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου τῶρα ποῦ εἶδες τὴν Προκήρυξιν) Λαγάναν (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ περιμένω) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (νὰ τὸ τετράδιον ἐκεῖνο ἦτο διὰ σέ: μὰ ἔχετε ἓνα Ταχυδρομῆσον!) . . . Ἡ Βάλλοντα Ρύακα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς Γνώμας: ὠμοιοτάτη ἢ Μουσικὴ Ἀκροστιχίς) Φιλοτάκτην Ἰάδα (πραγματικῶς, τὰ Παροράματα ἦσαν ὠραϊότατα: Ἀσκήσεις: καλὰ ἔκαμες ποῦ τα ὑπεύθυμοις) Παρήγορον τῶν Θλίψεων (ἐξηφόρησεν ἐγκαίρως) Τρικέφαλον Κέρβερον, Ζοηροὺν Μεσαίαν (ἔστειλα: βεβαίως εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν ὁ προτείνων γράφει πρῶτος: τὴν πληροφορίαν σου εἰς τὸ προσεχές) Μπουμπουνομένο Μυαλὸ (εἰς τὸ προσεχές) Κῆμα τοῦ Ἐυτέρου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ζεσπάζωμα) Νέον Ἡρακλέα (ἠύχασες!) Γαλατὴν τοῦ Αἰγίου (ὠραϊόταται αἱ Ἀσκήσεις σου: στέλλε μου πάντοτε) Θεόδωρον Γ. Καραγιάννην, Πάντοτε Φαῖδραν (σὲ συχαίρω) Στρατηγὸν Ἀρτίβαν (ἐλήθη ἓν Τεράδιον σου χωρὶς εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον) Βίγλαν (τί χαριστικὸν τὸ ἔμμετρον γραμματάκι σου!) Φίλανθον (ἐλπίζω νὰ δημοσιευθῇ ἐντός τῶν διακοπῶν) σὲ συχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν) Νουσταλγὸν Ἑλληνα (περὶ Ψευδωνύμων ἰδὲ εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ. Κεφ. Α'.)

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἰουλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 30 Ἀυγούστου
ὁ γάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δὲν νὰ γράσῃται τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζομένων, κατέλθαι ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φοιτήλους, ὃν ἕκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

390. Δεξιγραφίος.

Ἄν ἄρθρον καὶ ἐπίρρημα τὴν ἑνωσιν θελήσῃσιν Πιτῶν θὰ σχηματίσῃσιν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς: Ἡλιου (ἐκ Μακροχρητοῦ)

391. Στοιχειογραφίος.

Ὅπως εἶμαι, σὲ τρομάζει ἢ πολὺ ὠρὰ μου ὄψεϊ. . . .
Στόματα ἀφύχων κλείω, ἂν τὸν τράχηλον μου κόψῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς: Ἡλιου

392. Ἀναγραμματισμὸς.

Εἶμαι βουνό· κ' ἂν κατορθώσῃς Γιά μιά στιγμὴ νὰ με διπλώσῃς, Θὰ γίνω. . . . Τί;
Ἐνα χαρτί!
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς: Ἡλιου

393. Τονογραφίος.

Εἶμαι κακία· πάντοτε καθεὶς με κατακρίνει: Ἄλλ' ὅμως ἂν θελήσῃς Νὰ με ἔδυνονήσῃς, Αὐτὸς ποῦ μ' ἔχει ὁ δυστυχὴς μισὸς θενάπομινῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς: Ἡλιου

394. Ἰσοσκελεὲς Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΔΕΗΗΚΜΝΝΝΟ ΡΣΣΤ σχηματίσῃσιν ἰσοσκελεὲς Τρίγωνον, ἐκαστὴ πλευρὰ τοῦ ὅποιου νάποτελῇ λέξιν ἐξ ἐπτά στοιχείων.

395. Τεθόρα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς: Ἡλιου
Νάντικασταθῶσιν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νάαναγνώσκειται καθεὶς τὸνομα μεγάλου καὶ ἀρχαιοτάτου φιλοσόφου: ὀριζόντιως τὸνομα στρατηγῶ καὶ βασιλέως, πλαγίως δὲ, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, τὸνομα παρομιώδους ἥρωος τοῦ Σαξέπηνου.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς: Ἡλιου

396—397. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

1. Ὁ Καθηγητής.— . . . ἀπέθανεν . . . ; (Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως).
Ὁ Μαθητής.— Εἰς τὰ 323 πρὸ Χριστοῦ.
Ὁ Καθηγητής.— (Ζητεῖται ἡ ἐρώτησις).
Ὁ Μαθητής.— Τριάκοντα τριών.
2. Ὁ ἀδελφός.— Ποῖος . . . ἔκτεν . . . ; (Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως).
Ἡ ἀδελφή.— Ἡ Ἰρις.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς: Ἡλιου

398—400. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ πῶλος δι' ὅκτω μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἄρκτος.
2.—Ἡ ἄρκτος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄνος.
3.—Ὁ λᾶρος δι' ἐπτά μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ μῦς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς: Ἡλιου

401—403. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσῃσιν ἄλλας τόσας: βάρος, καλός, νοῦς, λείος, ὕψος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς: Ἡλιου

406. Μεθοδολογία.

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα μεγάλου ποταμοῦ.
1, Νῆσος Ἑλληνική 2 Θεά. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἐχθρὸς τῆς Ἀληθείας.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς: Ἡλιου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Μαΐου ἔ ε

284. Πῦρ, ἔτος (πυρετός). — 285. Νέφος, νέος. — 286. Ἡ φυγή καὶ τὸ σῶμα. — 287. Μονάς, ἀμνός (μ=40; ο=70, ν=50, α=1, σ=200). — 288. Γάλα, (συναΓρίδα, γαρίδα, Λεθρίν, Ἀνηθός).
289. Αἴγων 290. ΗΦΑΙΣΤΟΣ

ΗΡΩΣ	Ο
ΔΔΗΣ	Σ
ΗΣΑΥ.	Σ
	Ε
	ΝΕΑ ΙΡΑ
	Ι
	Υ
	Π
	Ρ
	ΑΦΡΟΔΙΤΗ

291-294. 1, Κάννα. 2, Τυρόλον. 3, Πεκίνον. 4, Ἰκόνιον. 5, Γύθειον.—295. Ὁ Ἀννίβας, ὁ Σκιπίων καὶ ὁ Φιλοποίμηον ἀπέθανον καὶ οἱ τρεῖς τῷ 183 π. Χ.— 296. Τὰ πάντα δυνατὰ τῷ θέλοντι.—297. Ὁ Ἐδισσαν εἶνε μέγας ἐρευρέτης.

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνεχία: ἴδε σελ. 233)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ὁ Δίρκ Πέτερς! . . . Ὁ Χούντ ἦτο ὁ μίγας Δίρκ Πέτερς, ὁ πιστὸς καὶ ἀφροσιωμένος σύντροφος τοῦ Ἀρθούρου Πύμ!

Ἄν οἱ ἀναγνώσταί μου τὸ εἶχον ἐννοήσῃ ἤδη καὶ πρὸ τῆς ἐπιτήσεως ἀποκαλύψεως, οὐδεμία ἀπληξίς δι' ἐμέ: μόνον τὸ ἄντιον θὰ μ' ἐξέπληττεν. Ἰποθέτω μάλιστα, ὅτι πολλοὶς θὰ ἐκάματε τὴν σκέψιν ταύτην: Πῶς ὁ πλοίαρχος Λάν Γκω καὶ ἐγώ, ἀφ' οὗ ποσῆς εἶχαμεν ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐδγαρ Πόε, ὅπου μετὰ τόσας ἀκριβεῖας περιγράφονται τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικά τοῦ Δίρκ Πέτερς, πῶς δὲν εἶχαμεν ἐννοήσῃ ἕως τότε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐπιβιβασθεὶς ἐκ Φαλκλάνδης, καὶ ὁ μίγας ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον; Τοῦτο δὲν ἐμαρτύρει ἑλλειψὶν ἐξυδερκείας; Τὸ ὁμολογῶ, μολοντί δύναμαι νὰ τὸ δικαιολογήσω ἐν μέρει.

Ἐν πρώτοις, αἱ περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας προσήλθεν ὁ Χούντ, δὲν ἐπέτρεπον ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητός του. Εὐρίσκειτο εἰς τὴν Φαλκλάνδην, μακρὰν τοῦ Ἰλινουά, μεταξὺ τῶν παντοδαπῶν ἐκείνων ναυτῶν, οἵτινες ἀνέμενον ἐκεῖ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλειείας, διὰ νὰ προσληφθῶσιν εἰς φαλαίνοθηρίδας. Καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπεβίβασθη εἰς τὸ πλοῖόν μας, μέγχι σήμερον, εἶχε φανῆ εἰς ἄκρον ἐπιφυλακτικῶς ἀπέναντί

μας. Διὰ πρώτην φοράν τὸν ἠκούσαμεν νὰ ὀμιλῇ πρὸ ὀλίγου: τίποτε δὲν μας εἶχε κάμη νὰ πιστεῦσωμεν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὅτι ἔκρυπτε τὸ ἀληθές ὄνομά του. Καὶ ναι μὲν οἱ τρόποι του, προπάντων ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑπερέβημεν τὸν πολιτικὸν κύκλον, — ἡ ἐπιμονὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἠτένιζε τὸν νότιον ὄριζοντα, ἡ γνώσις τὴν ὁποίαν ἐραίνετο νὰ ἔχη τῆς νήσου Βενέτης καὶ τῆς νήσου Τσαλαλ, ὅπου σιωπηλῶς μᾶς εἶχε χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός, ἡ καταφανὴς συγκλίνησις του πρὸ τῶν μερῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐπε-

σκέφθη ὁ Ἀρθούρος Γόρδων Πύμ, — ὅλα αὐτὰ εἶχον κινήσῃ ἀρχετὰ τὴν προσοχὴν μας ἐπὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἴσως ἐπέπεε νὰ μας κάμουν νὰ ὑποπτεῦσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ τί τα θέλετε! Τόσον ὁ πλοίαρχος, ὅσον καὶ ἐγώ, εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐδείχθημεν τυφλοὶ!

Ἐν τούτοις, οὐδεμία ἀμφιβολία τώρα, ὅτι ὁ Χούντ ἦτο πραγματικῶς ὁ Δίρκ Πέτερς. Μολοντί κατὰ ἕνδεκα ἔτη πρεσβύτερος, ἦτο ἀκόμη οἷος περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ: Χαμηλὸς τὸ ἀνάστημα, μὲ ἰσχυροὺς μῦς, μὲ ἠράκλεια μέλη, μὲ χεῖρας «τόσον μεγάλας καὶ δγκώδεις, ὅστε μετὰ βίας διετήρουν τὸ σχῆμα τῆς ἀνθρωπίνης χειρός», μὲ κεφαλὴν ὑπερμεγέθη, μὲ σκέλη τοξοειδῆ, μὲ στόμα ἀνοιγόμενον καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ προσώπου, καὶ μὲ ὀδοντάς τόσον μακροὺς, «ὥστε τὰ χεῖλη δὲν τοὺς ἐκάλυπτον, οὔτε ἐν μέρει.» Μόνον ἡ ἀγρία ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του εἶχε λείψῃ, καὶ προπάντων ἡ εὐθυμία ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξεδηλοῦτο παρ' αὐτῷ ἐνίοτε, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς ἀποκαλεῖ «εὐθυμίαν δαίμονος». Ἡ ἡλικία καὶ πρὸ πάντων αἱ φοβεραὶ περιπέτεται τῆς ζωῆς του, εἶχον μεταβάλλῃ τὸ ἠθικὸν τοῦ Δίρκ Πέτερς. Καὶ ἰδοὺ κυρίως διατί δὲν τον ἀνεγνωρίσαμεν!

Καὶ τώρα, διατί νὰ κρύπτεται εἰς τὴν Φαλκλάνδην ὑπὸ ψευδώνυμον; διατί νὰ μὴ μας εἶπη ἀμέσως ποῖος ἦτο καὶ τίνα εἶχε σκοπὸν ἐπιβιβαζόμενος τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ . . . Βεβαίως, διότι τὸ ὄνομά του ἐπροξένει φρίκην! Μήπως δὲν ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς τρομερὰς σκηνὰς τοῦ

«Μετ' ἐμοῦ τὸν εἶδε καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, σιωπηλῶς, διὰ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπιβλητικῆς χειρονομίας. . . (Σελ. 242, στήλ. 6')

Κ ρ α μ π ο υ . . . ο οποίος είχε φονεύσει τον ναύτην Πάρκερ . . . ο οποίος είχε κορέσει την πείναν του δια της σαρκός του δυστυχοῦς εκείνου και την δίψαν του δια τοῦ αἵματός του . . . Καί μόνον με τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ Ἄλβρανος ἠδύνατο νὰ ἐξηκολούθησῃ τὸ ταξιδιόν του πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ἀπεφάσισε τέλος νὰποκαλύψῃ τὸ ὄνομά του.

Ἀφ' οὗ ἔζησεν ὀλίγα ἔτη εἰς τὸ Ἰλνινουά, ὁ Δίρκ Πέτερς μετέβη εἰς τὴν Φαλλκλάνδην με σκοπὸν νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς πρώτης εὐκαιρίας, ἣ ὅποια θὰ τῷ ἐπαρουσιαζέτο, διὰ νὰ ἐπαγέλθῃ εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας. Ἄλλ' ἤλπιζεν ἀρά γε νὰ πείσῃ τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνύ, ἂν ἀπαξ εὕρισκε τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ, νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐξερεύνησιν καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ; Ἄλλ' ἄνθρωπος φρόνιμος θὰ παρεδέχετο ποτὲ ὅτι μετὰ ἔνδεκα ἔτη ὁ δυστυχῆς ἐκείνος θὰ ἔζη ἀκόμη; . . . Τοῦλάχιστον, ἣ ὑπάρξει τοῦ Οὐίλλιαμ Γκνύ καὶ τῶν συντρόφων του εἶχε πιστοποιηθῆ διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Πάττερσων. Ἄλλὰ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ποῖος ἠγγυάτο;

Καί ὅμως! Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δίρκ Πέτερς δὲν μοι ἐφαίνετο τώρα ὅλως ἀπαράδεκτος. Δὲν ἠξεύρω διατί, ἀλλ' ἔταν τὸν ἤκουα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ με τὸσην πεποίθησιν, ὡς Ἀρθούρος Πύμ δὲν ἀπέθανε! . . . Ὁ Πύμ εὕρισκεται ἐκεῖ πέρα . . . δὲν πρέπει νὰ φήσουμε τὸν καίμενον τὸν Πύμ! . . . οἱ λόγοι του εὕρισσον ἠχώ εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἦρχισα μάλιστα νὰ φαντάζωμαι τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν ἀμυχανίαν τοῦ Πόε, ἂν ποτε ὁ Ἄλβρανος ἤθελε, ἐπαναφέρῃ ζῶντα, ἐκείνον, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀναγγείλῃ τὸν «οἰκτρὸν καὶ αἰφνίδιον θάνατον! . . .» Ἐπειτα τὸ ἠσθανόμενος: ὁ Δίρκ Πέτερς ἐβασιζέτο ἐπ' ἐμοῦ . . . ἤλπιζεν ὅτι ἐγὼ θὰ συνηγόρουν ὑπὲρ τοῦ Πύμ, ὅτι ἐγὼ θὰ θανελάμβανα νὰ μεταπέισω τὸν πλοίαρχον.

Μακρὰ σιωπὴ διεδέχθη τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μιγάδος. Οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ το ἀμφισβητήσῃ. Εἶπεν, «εἶμαι ὁ Δίρκ Πέτερς.» Ἦτο ὁ Δίρκ Πέτερς. Ἐπίσης καὶ τὰφορῶντα τὸν Ἀρθούρον Πύμ εἰς κανένα δὲν ἐφάνησαν ἀπίστευτα. Ἄλλ' ὅτι ὁ Πύμ ἔζη ἀκόμη, ὅτι τὸ καθήκον ἐπέβαλε νὰψηφῆσωμεν νέους κινδύνους καὶ νὰ σπεύσωμεν πρὸς αὐτόν, ἂ, τοῦτο ἦτο ἄλλο ζήτημα!

Ὅπωςδὴποτε, ἀποφασισμένοι νὰ ὑποστηρίξω τὸν Δίρκ Πέτερς, ἀλλὰ φοβούμενος νὰ προχωρήσω ἐπὶ ἐδάφους, ὅπου ἐκινδύνευα νὰποκρουσθῶ εὐθὺς ἐξ ἄρχῃς, ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθω εἰς ἄλλο ἀσφαλέςτερον, καὶ νὰνακινήσω τὸ ζήτημα τοῦ Οὐίλλιαμ Γκνύ καὶ τῶν συντρόφων του, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἠκού-

ετο ἐν τῷ πλοίῳ πολὺ εὐμενέστερον. «Φίλοι μου — εἶπα, — πρὶν λάβωμεν μίαν ἀπόφασιν ὀριστικὴν, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα ἀπαθῶς καὶ νὰ κρινώμεν ἐσκεμμένως. Δὲν θὰ μας ἐτυπεν αἰωνίως ἡ συνείδησις, ἂν ἀφίναμεν τὴν ἐπιχείρησίν μας, καθ' ἣν στιγμὴν ἴσως παρουσιάζει τὰς μεγαλητέρας πιθανότητας ἐπιτυχίας; Συλλογισθῆτε! Πρὸ ἑπτὰ μηνῶν ὁ Πάττερσων ἀφῆκε ζῶντας τοὺς συμπολίτας σας εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ. Ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ ἔνδεκα ὅλα ἔτη κατῶρθωσαν νὰ ζήσουν ἐκεῖ, τρεφόμενοι ἐπαρκῶς καὶ μὴ ἔχοντες πλεόν νὰ φοβηθῶν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, τῶν ὁποίων μέρος μὲν κατεστράφη, ὑπὸ περιστάσεις ἀγνώστους εἰς ἡμᾶς, μέρος δὲ μετηνάστευσε πιθανῶς, εἰς γειτονικὴν τινα νῆσον. Τούτο εἶνε τόσο φανερόν, ὥστε νομίζω ὅτι οὐδεμία ὑπάχει ἀντίρρησης.»

Καὶ τῶνόντι, οὐδεὶς ὠμίλησεν, οὐδεμία ἠκούσθη φωνὴ ἀντιλογίας. «Ἄν δὲν ἤραμεν ἐκεῖ — ἐξηκολούθησα με περισσότερον θάρρος, — τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνύ καὶ τοὺς συντρόφους του, τοῦτο σημαίνει ὅτι, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πάττερσων, ἐξηναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν νῆσον Τσάλαλ. Διατί ἀρά γε; . . . Κατ' ἐμέ, διότι ὁ σεισμὸς τὴν εἶχε καταστήσῃ ἀκατοίκητον. Ὑποθέτω λοιπόν, ὅτι θὰ ἐπεδιθάσθησαν εἰς κανὲν μονόξυλον τσαλακιδὸν καὶ θὰ ἐθάσαν εἴτε εἰς καμίαν ἄλλην νῆσον, εἴτε εἰς κάποιον μέρος τῆς ἀνταρκτικῆς ἠπείρου. Ὅτι συνήθῃ οὕτω, δὲν εἰμπορῶ καὶ νὰ το ἐπιβεβαιώσω. Ἐν μόνον γνωρίζω καὶ το ἐπαναλαμβάνω: ὅτι δὲν θὰ καίωμεν τίποτε, ἂν δὲν ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τῶν συμπολιτῶν σας!»

Ἡρώτησα διὰ τοῦ βλεμματος τὸ ἀχροατήριόν μου ἄλλ' οὐδεμίαν ἔλαβα ἀπάντησιν. Ὁ Λάν Γκνύ, κατεχόμενος ὑπὸ σφοδρατῆς συγκινήσεως, ἔκλινε σιωπηλὸς τὴν κεφαλὴν, διότι ἀνεγνώριζεν ὅτι εἶχα δίκαιον, ὅτι ὑπεδείκνυα τὴν μόνον ἔδδον, ἣτις ἠρμοζεν εἰς ἀνθρώπους συναισθανομένους τὸ καθήκον τῆς φιλανθρωπίας!

«Καὶ περὶ τίνος πρόκειται; — ἐξηκολούθησα μετὰ βραχείαν σιγὴν — πρόκειται νὰ διασχίσωμεν ὀλίγας ἀκόμη μοίρας, καὶ τοῦτο ἐνῶ ἡ θάλασσα εἶνε ἐλευθέρα, ἐνῶ ἔχομεν ἀκόμη ἐνώπιόν μας δύο μῆνας θερινούς, ἐνῶ ὁ Ἄλβρανος εἶνε τόσο καλὰ ἐφωτισμένος, ἐνῶ τὸ πλήρωμά του εἶνε ὑγιέστατον! . . . Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ μας πτοήσῃ ἡ ἰδέα φανταστικῶν κινδύνων, ὥστε νὰ μὴ προχωρήσωμεν περισσότερο, με θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα . . . ἐκεῖ . . . ἐκεῖ. . .»

Καὶ ἔδειξα πρὸς νότον τὸν ὄριζοντα, ἐνῶ μετ' ἐμοῦ τὸν ἔδειξε καὶ ὁ Δίρκ

Πέτερς, σιωπηλὸς, διὰ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπιβλητικῆς χειρονομίας, ἣ ὅποια ὠμίλει ἀντ' αὐτοῦ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηκολούθησαν νὰ μὲνον προσηλωμένον ἐφ' ἡμῶν ἄλλ' ἀκόμη οὐδεμίαν ἀπάντησιν!

Βεβαίως ἡ γολέττα μας ἠδύνατο νὰ ταξειδέωσῃ ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν ἐκείνην χωρὶς κίνδυνον, ἐπὶ ὅκτω ἢ ἐννεὰ ἐβδομάδας. Εἴχαμεν μόλις 26 Δεκεμβρίου, ἐνῶ κατὰ Ἰανουάριον, καὶ Φεβρουάριον καὶ κατὰ Μάρτιον ἀκόμη εἶχον ἀρχίσῃ τὰ ταξείδια ἄλλων προγενοστέρων ἐξερευνητῶν, — Βελλιγγιάνοζεν, Βίσκοε, Βέδδελ, Κένδαλ, — οἱ ὅποιοι ἐν τούτοις εἶχον προφθάσῃ νὰ ἐπιστρέψουν πρὸ τοῦ πολιτικοῦ χειμῶνος. Καὶ ναι μὲν τὰ πλοῖα τῶν δὲν ἐπρωήρησαν πρὸς νότον, ὅσον ἐπρόκειτο νὰ προχωρήσῃ ὁ Ἄλβρανος ἄλλὰ μὴ λησμονώμεν καὶ τὰς ἐκτάκτως εὐνοϊκὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἐταξειδεύεν ἡ γολέττα μας.

Καὶ ἀνέπτυξα πάντα ταῦτα, προσδοκῶν τὴν ἐπιδοκιμασίαν, τῆς ὁποίας οὐδεὶς μολοντοῦτο ἤθελε νὰναλάβῃ τὴν εὐθύνην.

Σιγῇ ἀπόλυτος, ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ γαμηλωμένοι. . .

Ἐν τούτοις οὔτε μίαν φορὰν δὲν εἶχα προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, οὔτε ἐφάνην ποσὼς ὑποστηρίξων τὴν πρότασιν τοῦ Δίρκ Πέτερς. . . Ὁ, ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει θὰ ἐλάμβανα πολὺ διαφορετικὴν ἀπάντησιν, ἐκείνης τῆς ὁποίας ἐπερίμενα, καὶ θὰ ἤκουα ἴσως καὶ ἀπειλὰς ἐναντίον μου.

Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

— Δίρκ Πέτερς, εἶπε, μὰς βεβαίονεις ὅτι, ἀφ' οὗ ἐφύγετε ἀπὸ τὴν Τσάλαλ, ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ σύ, εἶδατε μακρόθεν ξηρὰν πρὸς νότον;

— Ναι, εἶδαμεν ἀπὸ μακρὰ καὶ χῶρες, ἀπήντησεν ὁ μιγάς. Νηαὶ ὁ μὴ ἦταν, ἣπειρος ἦταν, δὲν ἠξεύρω. Ἐξέλω δηλαδὴ νὰ πῶ . . . μοῦ φαίνεται . . . εἶμαι βέβαιος . . . ὁ Πύμ, ὁ καίμενος ὁ Πύμ εἶνε ἐκεῖ . . . καὶ περιμένει νὰ πάγῃ κανένας νὰ τον σώσῃ. . .

— Ἐκεῖ περιμένει ἴσως καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ με τοὺς συντρόφους του! ἀνέκραξα ἀμέσως, διὰ νὰ ἐπαναφέρω τὴν συζήτησιν ἐπὶ καλλιτέροισ ἐδάφους.

Καὶ τῶνόντι, ἡ ξηρὰ ἐκείνη θὰ μας ἐγρησίμευεν ὡς τέρμα, τὸ ὁποῖον ἦτο εὐκόλον νὰ φθάσωμεν, καὶ ὁ Ἄλβρανος δὲν θὰ ἔπλεε τώρα, ὡς εἴχαμεν φοβηθῆ, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε. Θὰ διηυθύνετο ὠρισμένως ἐκεῖ, ὅπου ὑπῆρχε πιθανότης ὅτι κατέφυγον οἱ ναυαγοὶ τῆς Ἰάνας!

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΓΩ, ὑπηρετρία τῆς κυρίας Χρυσίδου.
Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ.
Ἡ κυρία ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΛΙΝΑ.
ΦΩΦΗ, ἀνεψιὴ τῆς κυρίας Χρυσίδου.
Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθούσαν, ἐν τῇ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Χρυσίδου, ἐν Κηφισσίᾳ.

Σκηνὴ Πρώτη.

ΜΑΡΙΓΩ. Ἰσταται πλησίον ἐνὸς παρασκηνίου, καὶ ὠμίλει, ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἔξω τῆς σκηνῆς. — Ἄντιο, κύριε! Ἄντιο κυρία! Καλὸ ταξίδι! . . . Ἔννοια σας, μείνετε ἡσυχῇ, κυρία! θὰ φυλάγω τὸ σπίτι σαν τὰ ματια μου. . . Μήπως ἐξεχάσατε τίποτα; . . . Ἄντιο, κύριε! Ἄντιο, κυρία! [Στρέφεται πρὸς τὸ κοινὸν καὶ προχωρεῖ.] Ἐφυγαν. Δόξα σοι ὁ Θεός! . . . Ὅχι μείνουσιν οὐδ' ἕνα ἡμέραν, οὐδ' ὀλόκληρες ἡμέρας ἐστὴν Ἀθήνα. . . Ὅχι εἶμαι ἐστὸ σπίτι ἡσυχῇ καὶ ξεννοιαστῇ, καὶ θὰ ἔχω καιρὸ νὰ ξεκουρασθῶ ὅσο θέλω. . . Τί καλά! [Ἐισπνέεται βαθύως εἰς μίαν πολυθρόναν.] Ἄ, τί μαλακὴ, τί ἀναπαυτικὴ ποῦ εἶνε! Μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ εὐτυχισμένα εἶνε τάφεντικά, ἀφ' οὗ μποροῦν νὰ περνοῦν ὅλη τους τὴν ἡμέραν ξαπλωμένα σὲ τέτοιες πολυθρόνας! Ἀμὲν τὰ φορέματά τους; Πῶς τὰ ζηλεύω! Νὰ ξεύρατε τί ὠραῖα φορέματα ποῦ εἶχει ἡ κυρία μου, ἀπὸ σατέν, ἀπὸ βελούδο, ἀπὸ μεταξωτό, ἀπὸ φουλάρι. . . ἕνα κ' ἕνα. Ἦ' αὐτὸ καὶ ὅλος ὁ κόσμος λέγει: «Ἡ κυρία Χρυσίδου εἶνε πολὺ ντιστενγκέ κ' ἐ.» Ντιστενγκέ! . . . ἂμ με τέτοια λούσα, τὸ ξεύρω κ' ἐγὼ! Δὲν εἶνε δὰ καὶ κανένα δύσκολο πρᾶγμα! Ἄς εἶχα νὰ φορῶ κ' ἐγὼ σαν τὰ φορέματα τῆς κυρίας μου, καὶ νὰ βλέπατε τί ντιστενγκέ κ' οὐδ' αὖ νὰ ποῦ θὰ ἤμουν. . . [Βλέπει ἔξω ἀπὸ ἕνα φορέμα τῆς κυρίας τῆς λεησμονημένου ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, καὶ κινᾷ τὸ μέτωπόν της με τὸ χέρι.] Ἄ, νὰ καὶ ἰδέα! ἀπὸ τὴ βία τῆς ἐξεχάσα ἡ κυρία μου νὰ το φυλάξῃ. . . Καὶ τώρα ποῦ εἶμαι μονάχη μου ἐστὸ σπίτι, πειράζει νὰ το φορέσω λιγάκι καὶ νὰ το γαρῶ; . . . Μπᾶ! καὶ ποῖος θὰ με ἰδῇ; . . . Πηγαίνω, τρέχω νὰ το φορέσω! [Ἐξέρχεται, τρέχουσα, με τὸ φορέμα ἐστὸ χέρι.]

Σκηνὴ Δευτέρα.

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ καὶ ἡ κυρία ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΛΙΝΑ, εἰσέρχονται φέρουσαι ἕν κομψὰ ἐνδυμασίας ἐπισκέψεως.

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Κανείς; Περιέρχον πρᾶγμα. . . Εὐρήκαμεν τὴν θύραν τοῦ κήπου ανοικτὴν. . . ἡ οἰκία ὅμως φαίνεται ἐντελῶς ἐρημική. . . Ὅμοι- αῖε, ἀγαπητῆ μου, μετὰ τὰ μαγευμένα ἐκείνα παλάτια τῶν παραμυθιῶν, ποῦ

κατοικοῦν Νεράιδες ἀράταες. . . Μὴν ἐκάμμεν ἀδιακρίσιαν, ποῦ ἐπροχωρήσαμεν ἔως ἐδῶ;

Ἡ κυρία ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΛΙΝΑ. — Ἐγὼ ὅμως ἔχω τόσην ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσω αὐτὴν τὴν κυρίαν Χρυσίδου, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος λέγει τόσα καλά, ὥστε θὰ περιμείνω. . . ἔως νὰ φανῇ ἡ Νεράιδα τοῦ μαγευμένου Παλατιοῦ!

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ, γελῶσα. — Νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον! . . . [Κάθηται].

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ, βλέπουσα τριγύρω της. Ἄ, εἶνε πολὺ εὐμορφὸ αὐτὸ τὸ σαλόνι. . . Κύτταξε ἐκεῖνες ἐκεῖ τῆς εἰκόνες. . . Μπᾶ! καλὴ ἐκείνη ἡ τοποθεσία μοῦ φαίνεται σάν. . . [Ἐγείρεται καὶ πλησιάζει τὴν εἰκόνα.] Ἄ, ναι, βέβαια! Φέρει τὴν ὑπογραφήν Πέτρος Καλινάς! Καλὰ τὸ εἶπα. Εἶνε ἔργον τοῦ συζύγου μου.

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Τί ὠραία σύμπτωσις! . . . Ἀμ ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο ἀγαλματάκι. . . Φαίνεται ὅτι ἡ κυρία Χρυσίδου εἶχε πολὺ καλλιτεχνικὸ γούστο, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐξοχικὸ τῆς σπίτι ἀκόμη τὸ εἶχε τόσῳ καλὰ στολισμένο.

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ. — Ναι, λέγουν ὅτι εἶνε πολὺ εὐφυῆς καὶ πολὺ ἀνεπτυγμένη κυρία.

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἔχομεν τόσην ἐπιθυμίαν νὰ τὴν γνωρίσωμεν. Μὲ τέτοια συντροφία θὰ περάσωμεν ὠραῖα τοὺς τρεῖς μῆνας, ποῦ θὰ μείνωμεν ἐδῶ εἰς τὴν Κηφισσίαν.

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ. — Καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μας δεχθῇ με πολλὴν εὐχαρίστησιν, ἀφ' οὗ ἔχομεν συστατικὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν καλλιτέραν τῆς φίλην, τὴν κυρίαν Καναβοῦ.

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Ἐν τοσοῦτῳ κανένας δὲν φαίνεται.

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ, ἐγειρομένη καὶ πλησιάζουσα τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν διάφορα τετράδια μουσικῆς. — Ἄ, βλέπω ὅτι ἡ ἄγνωστος φίλη μας εἶνε καὶ μουσικός. . . τραγουδεῖ μάλιστα. Ὅλα αὐτὰ τὰ κομμάτια εἶνε δι' ἄσμα καὶ κλειδοκύμβαλον. Νὰ καὶ μίαν μονοψῆδα ἀπὸ τὸν Φάουστ τοῦ Γκουνώ. . .

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ, ἐγειρομένη καὶ αὐτὴ πλησιάζει τὴν τράπεζαν. — Ἄς ἰδοῦμεν τοὺς τίτλους αὐτῶν τῶν βιβλίων. . . Ὁ, εἶνε πολὺ ἐκλεκτά! . . . Κανὲν ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ μυθιστορήματα τοῦ συρμοῦ ὅλων καὶ σοβαρὰ ἔργα. Νὰ, τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ, ἡ Κυρά-Φροσύνη τοῦ Βαλαωρίτου, ἡ Καλύθη τοῦ Μπάρμπα-Θωμά, μίαν Ἱστορίαν τῆς Τέχνης. . . ὅλα ἕνα-κ' ἕνα!

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ, ἀφίνει τὸ τετράδιον τῆς μουσικῆς καὶ πλησιάζει τὰ βιβλία. — Ζωγραφικὴ, Γλυπτικὴ, Μουσικὴ, Ποίησις. . . Ὅλοι αἱ Τέχναι ἠδύραν καταφύγιον εἰς αὐτὸ τὸ κομψὸν σαλονάκι. Τί ὠραία ἀτ-

μοσφαῖρα! . . . Ἄλλὰ νὰ, ἀκούω κρότον θύρας. . . ἀκούω βήματα. . . Ὅχι εἶνε ἡ Νεράιδα. Τελος πάντων!

Σκηνὴ Τρίτη.

Αἱ Ἄνω καὶ ἡ ΜΑΡΙΓΩ.

ΜΑΡΙΓΩ, φορεῖ ἀδείως τὸ φορέμα τῆς κυρίας της, ἀνθ' εἰς τὸ κεφάλι καὶ εἰς τὴν ζώνην, κορδέλας, δαντέλας, μίαν βεντάγια ἐστὸ χέρι, δ.τι ἠμπόρεσε τέλος πάντων νὰ εὕρῃ. — Ἐ, δὲν εἶμαι τώρα κ' ἐγὼ ντιστενγκέ; [Βλέπουσα τὰς δύο κυρίας.] Πῶ, πῶ! τὴν ἔπαθα! [Στέκεται ἐν ἀμυχανίᾳ.]

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ, με χαρίεσσαν ὑπόκλισιν. — Ἡ κυρία Χρυσίδου βέβαια.

ΜΑΡΙΓΩ, ἀμήχανος. — Πῶς;

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ. — Δὲν εἶσθε ἡ κυρία Χρυσίδου;

ΜΑΡΙΓΩ, καθ' ἑαυτήν. — Νὰ το! δὲν το ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἔχω ὕψος ντιστενγκέ; ἀφ' οὗ με πέρνουσιν διὰ τὴν κυρίαν μου; . . . Μπᾶ! καὶ γιατί ὄχι; [Πρὸς τὰς κυρίας, ὑποκλινομένη ἀδείως.] Ναι, μάλιστα. . . εἶμαι ἡ κυρία Χρυσίδου.

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ, καθ' ἑαυτήν. — Διαφορετικὰ ἐφανταζόμην τὴν κυρίαν Χρυσίδου! . . . Χαρὰ ἐστὴ Νεράιδα. . .

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Σὰς ζητοῦμεν συγγνώμην, κυρία Χρυσίδου, ποῦ ἐμβήκαμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸ σπίτι σας. . . ἀλλὰ. . . δὲν συνητήσαμεν κανένα διὰ νὰ μας ἀναγγείλῃ. Ἰδοῦ μίαν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς κυρίας Καναβοῦ. Ἡ φίλη μου καὶ ἐγὼ θὰ ἤμεθα πολὺ εὐτυχεῖς, ἂν μας τιμῆσατε διὰ τῆς πολυτιμοῦ φίλιας σας, ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ ἤμεθα καὶ γείτονες ὅλον τὸ καλοκαίρι, ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχίαν.

ΜΑΡΙΓΩ, καμβάνουσα τὴν ἐπιστολὴν καὶ συλλαβίζουσα αὐτὴν με πολλὸν κόπον. — Σὰς συνιστῶ. . . δύο. . . ἀπὸ. . . τὰς. . . καλλιτέρας μου φίλας. . . τὴν κυρίαν Ἀδαμαντιδοῦ καὶ τὴν κυρίαν Πέτρου Καλινᾶ, δὲν ἀμφισβᾶλω δὲ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνουσι καὶ ἰδικαί-σας. [Εἰς ἄκρον ἀμήχανος καὶ τεταραγμένη.] Ἄ! . . . Ὡ!

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Ἄπ' ἐδῶ εἶνε ἡ φίλη μου, ἡ κυρία Πέτρου Καλινᾶ, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου σὰς εἶνε βέβαια γνωστότατον. . . ἀφ' οὗ. . . [Μειδιᾷ ἐκφορατικῶς, βλέπουσα τὴν εἰκόνα.]

ΜΑΡΙΓΩ, ἀκολουθοῦσα τὸ βλέμμα της με ἀπορίαν. — Τί;

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Ἄν δὲν ἀπατώμαι, αὐτὴ ἡ εἰκὼν δὲν εἶνε τοῦ κυρίου Καλινᾶ;

ΜΑΡΙΓΩ. — Τίνος Καλινᾶ; Ἄ, μπᾶ! τὴν ἀγοράσαμεν εἶνε δικὴ μας. Ἐνομίσατε πῶς μας τὴν ἐχάρισε ὁ κύριος ποῦ εἶπατε;

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Ὅχι δὰ! ἤθελα νὰ εἶπω, ὅτι εἶχε τὴν ὑπογραφήν του. . .

Σ Τ Η Λ Η Τ Ι Μ Η Σ

(Πρόχειρος)

ΜΑΡΙΓΩ.—Τὴν ὑπογραφή του ; Καὶ ποῦ

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ.—Μὰ ἐκεῖ, εἰς τὴν γωνίαν, ὅπως ὑπογράφουν ὅλοι οἱ ζωγράφοι τὰ ἔργα των. . . Βλέπω, κυρία μου, ὅτι δὲν καταγίνεσθε πολὺ εἰς τὴν ζωγραφικὴν.

ΜΑΡΙΓΩ.—Καλὰ λέτε . . . ὁ κύριος καταγίνεται. Ἐγὼ δὲν σκαμπάζω πολὺ ἀπὸ τέτοια.

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ.—Ἄ, ἔτσι ; ὁ σύζυγός σας . . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ.—Σεῖς βέβαια θὰ καταγίνεσθε μόνον εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν.

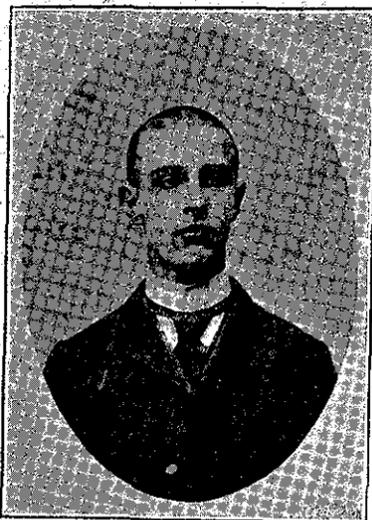
ΜΑΡΙΓΩ, ἀρπάζει.—Ναί, ναί, μάλιστα. (Καθ' ἑαυτήν.) Καλὲ τί κινέζικα εἶνε αὐτὰ ποῦ μου ψάλλουν ;. . . Νὰ με κρεμάσουν, ἂν καταλαβαίνω μιὰ λέξι ! . . . Ποτὲ δὲν ἐπίστευα, πῶς εἶνε τόσῳ δύσκολο πρᾶγμα νὰ παιζῆ κανεὶς ρόλο Κυρίας !

(Ἐπιτετα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Σ. ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμὸν.

(Ἰδὲ σελίδα 85.)

Ο ΣΥΝΕΤΟΣ

Ὁ συνετὸς ποτὲ δὲν σφάλλει.

Κι' ἂν τον παρακινήσουν ἄλλοι

Καὶ κάμνει πάντα ὅ,τι πρέπει

Κι' ὅταν κανέναν δὲν τον βλέπη.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ἐπεσχέθην νὰναγράψω εἰς Στὴλὴν Τιμῆς τὰ ὀνόματα τῶν Ἰδρυτῶν τῆς Γ' Περιόδου, μετὰ τὴν λήξιν τῆς Ψηφοφορίας καὶ μόνον ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς περὶ Αὐξήσεως προτάσεως. Ἐσκέφθην ὅμως κατόπι, ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο ἀδίκον. Ἀνεξαρτήτως ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας, ὅσοι ἐσπευσαν νὰ ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον τὸ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας, ὅσοι ἐσπευσαν νὰ δεῖξουν ἐμπράκτως τὴν φιλομουσίαν των καὶ τὴν φιλοτιμίαν των, εἶνε βεβαίως, ἐν οἰαδήποτε στιγμῇ, καὶ τώρα καὶ πάντοτε, ἄξιοι πάσης τιμῆς. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἔπραξε πλέον τὸ καθήκον του εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ ἐπομένως, οἰαδήποτε καὶ ἂν θὰ εἶνε ἡ ἔκβασις τῆς Ψηφοφορίας, δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὴν ἡθικὴν του ἀμοιβήν. Καὶ ναὶ μὲν Ἰδρυτῆς τῆς Γ' Περιόδου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῆ ἀπὸ τοῦδε, οὔτε τὸ Μετάλλιον νὰ λάβῃ, — (διότι πρέπει πρῶτον νὰ ἰδρυθῆ ἡ Γ' Περίοδος, καὶ διὰ νὰ ἰδρυθῆ, ὁ ἀριθμὸς τῶν Ψηφοφόρων ἀπαιτεῖται νὰ ἐνέλθῃ μέχρι 1κ Σεπτεμβρίου εἰς 2,000.) Ἄλλ' ὡς πρὸς τὴν Στὴλὴν τῆς Τιμῆς, τὸ πρᾶγμα διαφέρει καὶ ὁ πρόθυμος Ψηφοφόρος δύναται καὶ πρέπει νὰναγραφῆ εἰς αὐτὴν καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς Ψηφοφορίας.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἰδρύσω μιὰν πρόχειρον οὕτως εἰπεῖν Στὴλὴν Τιμῆς, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὁποίας θὰ συνταχθῆ ἡ ἄλλη, ἡ ὀριστικὴ, ἡ δημοσιευθεσομένη, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, εἰς τὸ πρῶτον διπλοῦν φύλλον τῆς Γ' Περιόδου. Εἰς ἕκαστον φύλλον, ἀρχίζουσα ἀπὸ σήμερον, θὰναγράψω κατὰ σειρὰν ἀξιοῦντος ἀριθμοῦ ἐγγραφῆς ἐν τῷ Μητρώῳ, τὰ ὀνόματα ὄλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ τίθεται τὸ φύλλον εἰς τὸ πιεστήριον, θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1899 ἠδησμένην. Οὕτω καὶ αὐτοὶ θὰ βλέπουν τὴν καλὴν των πρᾶξιν τυγχάνουσαν τῆς ἀμοιβῆς, τῆς ὁποίας εἶνε ἄξια, χωρὶς νὰναμένουν τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μας θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ παρακολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα τὰς προόδους τῆς τόσον ἐνδιαφερούσης Ψηφοφορίας, γνωρίζοντες ἐκάστοτε ὄχι μόνον τὰ ὀνόματα ἀλλὰ καὶ τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὴν σειρὰν ἀκόμῃ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν περιορίζονται μόνον εἰς λόγους κενούς, ἀλλὰ τοὺς ἐπισφραγίζουν καὶ διὰ τῶν ἐργων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου, — ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πιεστήριον, — ἔχουν ἐγγραφῆ εἰς τὸ Μητρώον τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 διὰ τὴν δεκαεσάβδιον Διάπλασιν, οἱ ἑξῆς κατὰ σειρὰν :

1. Δημήτριος Σ. Λουῦνδρας, Ἀθηνῶν (σπεύσας νὰ πληρώσῃ διπλὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1899 πολὺ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Προκηρύξεως, εὐθὺς ὡς ἡ πρότασις τῆς αὐξήσεως ἤρχισε νὰ συζητῆται).
2. Πηνελόπη Ἀγίδος Κλεομένου, Ἀθηνῶν (ἡ πρώτη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς Προκηρύξεως.)
3. Ἀλέξανδρος Π. Καβαθάς, Ἀθηνῶν
4. Πολυξένη Γ. Κέκеси, Ἀθηνῶν.
5. Φανή Νικολ. Καλογεροπούλου, Ἀθηνῶν.
6. Κωνσταντῖνος Δ. Θεοδοράκης, Ἀθηνῶν.
7. Ἀνδρομέδα Φακίνογος Ζήνωνος, Ἀθηνῶν.
8. Γεώργιος Τασσοῦ Οἰκονόμου, Ἀθηνῶν.
9. Βασίλειος Χ. Β. Ραζῆς, Ἀθηνῶν.
10. Ἐλένη Α. Γλαράκη, Ἀθηνῶν.
11. Βερνάρδος Α. Διβεράτος, Λεζουρίου.
12. Ἐδὶθ Α. Ζάννου, Ἀθηνῶν.
13. Πίπικα Γ. Ἰσχυρλή, Ἀθηνῶν.
14. Ἰωάννης Π. Ι. Φέρμος, Ἄργους.
15. Παναγιώτης Γ. Θεοδωρόπουλος, Αἰγίου.
16. Μαρία Β. Πετριζά, Ἀθηνῶν.
17. Ἐπαμεινώνδας Κ. Σημαντήρας, Ἀθηνῶν.
18. Ἄρτεμις Σ. Ἀραβαντινοῦ, Ἀθηνῶν.
19. Χριστίνα Αἰμ. Γεροῦση, Πατρῶν.

20. Ἀνδριάντα Ν. Βλασσοπούλου, Ἰθάκης.
21. Μαρία Θ. Καλάρη, Σύρου.
22. Ἀλέξανδρος Στυλ. Κακουράτος, Πειραιῶς.
23. Μαίρη Γ. Λυκαρδοπούλου, Ἀθηνῶν.
24. Δώρα καὶ Ἀλέξ. Γ. Παπαλόης, Πειραιῶς.
25. Ο. Μιλτ. Γιαλλινῶς, Κερκύρας.
26. Πανταζῆς Ἀναστ. Ζουλόπουλος, Βόλου.
27. Δημήτριος Κ. Ζαλοκώστας, Πρεσβέζης.
28. Ἐλένη Κ. Πιράτικα, Πατρῶν.
29. Ἀριστείδης Α. Ρ. Ραγκαβῆς, Ἀθηνῶν.
30. Δέσπω Φοντριέρ, Σμύρνης.
31. Ἐλένη καὶ Ἐμμ. Ἄλ. Τριανταφυλλίδης Ἀθηνῶν.
32. Ἰουλίτα Ν. Τριανταφυλλίδου, Ἀθηνῶν.
33. Μαρία Ἐπ. Σταματοπούλου, Κερκύρας.
34. Μαργαρίτα Ν. Στρατηγοπούλου, Καλαμών.
35. Ἐλένη Α. Ρούφου, Πατρῶν.
36. Δημήτριος Π. Δρίβας, Σύρου.
37. Χρυσάνθη Ἄλ. Στεφανίδου, Ἀθηνῶν.
38. Χρῆστος Β. Σαδούκας, Χαλκίδος.
39. Γεράσιμος Δ. Δεκασιᾶς, Κιόνιου Ἰθάκης.
40. Ποτούλα Ι. Κυριακοπούλου, Βόλου.
41. Νικόλαος Δ. Χρυσοβέργης, Σμύρνης.
42. Γεώργιος Ἀθ. Ἀγγελίδης, Σμύρνης.
43. Ἐλένη Ἀχιλ. Ἀγαθονίκου, Ἀθηνῶν.
44. Ἀνδρέας Δημ. Κουνουριώτης, Ρώμης.
45. Καίτη Κ. Παναγοπούλου, Ἀθηνῶν.

[Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον οἱ μετὰ τὴν 22 Ἰουλίου ἐγγραφόμενοι.]

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 236)

Ἦτο καιρὸς ! Τὰ ἐμπροσθινὰ πόδια τοῦ ἀλόγου ἐπάτησαν ὀλίγας σπιθαμὰς μακρότερα ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου τὸ σύμπλεγμα τῶν παιδιῶν ἐφραττε τὸν δρόμον. Τότε ὁ νέος ἐπήδησε κάτω, ἔνας μαῦρος ὑπηρετῆς, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ὀπίσω, κατέβη καὶ αὐτός, καὶ κρατήσας τὸ ἄλογον ἀπὸ τὸν χαλινὸν τὸ ἠνάγκασε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἔπειτα κατέβη καὶ ὁ ἠλικιωμένος κύριος. . .

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν. — Εἶνε δύο παιδιὰ, θεῖς μου, ἀκίνητα σὰν πεθαμένα. Τί ὠχρὰ ποῦ εἶνε !

Τότε ὁ θεὸς ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἐν μικρὸν κυτίον, μὲ διάφορα φάρμακα, — ἦτο ἐν πρόχειρον κινητὸν φαρμακεῖον, ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ εἰς τὰ ταξείδια, — καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ με αἰθέρα τοὺς κροτάφους τῶν παιδιῶν. Πρῶτη ἄνοιξε τὰ μάτια ἡ Μηλιά καὶ ἐψιθύρισε :

— Σώσατε τὸν ἀδελφόν μου ! — Στὸ σπίτι, γρήγορα ! διέταξεν ὁ κύριος σὺ, Ζοζὸ, (ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ μαῦρου ὑπηρετοῦ) βάλε τὸ κορίτσι μέσα εἰς τὴν ἀμαξά, εἰς τὰ πόδια μας, καὶ πάρε μαζί σου τὸ ἀγόρι !

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη, καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ ἀμάξι ἐφθασεν εἰς τὴν Λάνδην, εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ κυρίου Δούμανη.

Ὡδήγησαν ἀμέσως τὰ παιδιὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τὰ ἔβαλαν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

— Φωνάζετε τὴν κυρίαν Πολυξένην, εἶπεν ὁ ἠλικιωμένος κύριος, νὰ φέρῃ σκεπάσματα. Σὺ, Κατερίνα, γόυσε τὰ παιδιὰ καὶ τρίψε τα δυνατὰ. . . Σὺ, Ζοζὸ, νὰ περιποιηθῆς τὸ ἀγόρι.

Ἡ Μηλιά, μόλις ἠσθάνθη τὴν θερμότητα τῆς φωτιάς, ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τῆς κάμουν τίποτε, πρὶν φροντίσουν πρῶτα διὰ τὸν Γιαννάκην.

Ὁ μαῦρος τὸν ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκυλιάν του. . . Τὰ μάτια του ἦσαν κλειστά. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ παιδί ἦτο πεθαμένον.

Ἄλλ' ἡ Μηλιά εἶχε συνέλθῃ πλέον ἐντελῶς. Ἐβγάξε τὰ κάθυγρα καὶ λασιωμένα φορέματα τοῦ Γιαννάκη καὶ ἐπλησίαζε τὰ παγωμένα ποδαράκια του εἰς τὴν φωτιάν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ Πολυξένη—ἠλικιωμένη γυναῖκα μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ μὲ σκούφον ἀπὸ μουσελίαν,— καὶ ἔφερε δύο θερμὰ σκεπάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐτύλιξαν τὸν Γιαννάκην.

Τότε ὁ μικρὸς ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Ποῦ εἶσαι, Μηλιά ; ἠρώτησε με ἀσθενῆ φωνήν.

— Ἐδῶ εἶμαι, πουλί μου. Πῶς εἶσαι τώρα ;

— Καλλίτερα. . . Δὲν κρούνω πειὰ μὰ ἔχω μιὰ δίψα !

— Τί θέλει ; ἠρώτησεν ὁ νέος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀκούσῃ καλά.

— Πεινᾷ καὶ διψᾷ. Ἐχει νὰ φάγῃ ἀπὸ χθὲς τὸ πρωί.

— Τὸ καίμενο ! ἐψιθύρισε ἡ κυρία Πολυξένη Ἐκατερίνα, ζέστανέ του γρήγορα ὀλίγο ζουμί. Ἐγὼ θὰ του ζεστᾶνω ὀλίγο κρασί με ζάχαρι.

— ὦ, εὐχαριστῶ. . . εἶπεν ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία ὑπεβάσταζε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Καὶ ἄμξ ἐξεστάθη ὁ ζωμὸς, ἐπῆρε τὸ φλυζάνι καὶ τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Γιαννάκη.

Ὁ μικρὸς τὸ ἐπῆρε με προθυμίαν. Κατόπιν ἔφαγε καὶ ὀλίγον ψωμί, ἤπιε τὸ ζαχαρωμένον κρασί, τὸ ὁποῖον τοῦ ἤρσε πολλὰ, καὶ συνῆλθε σχεδὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

— Βλέπετε ; εἶπεν ἡ Μηλιά. Δὲν εἶχε τίποτε. Ἦταν ἀπὸ τὴν πείνα. . . Τώρα ποῦ ἔφαγε, δὲν εἶνε πειὰ ἔτσι χλωμὸς.

— Σὺ, μικρά μου, δὲν πεινᾷς ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πολυξένη, ἡ ὁποία ἦτο ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαυλεως.

— ὦ, πεινῶ, εἶπεν ἡ Μηλιά. Ἄν μου ἐδίδατε ὀλίγον ψωμί καὶ ὀλίγο νερό, δὲν θὰ ἔλεγα ὄχι.

— Ἐχει λιγάκι σούπα τὴν τρεῖς ;

— Τί καλὴ ποῦ εἶσθε ! . . .

— Πρέπει ὅμως νὰλλὰξῃς φορέματα, γιατί καὶ τὰ δικά σου εἶνε πολὺ βρεγμένα.

— Δὲν ἔχω ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ, κυρία, ἐψιθύρισε ἡ Μηλιά, ἐντροπομένη διὰ τὴν πτωχεσίαν τῆς.

— Ἡ κυρία Γιάννανα, ἡ γυναῖκα τοῦ ἐπιστάτη μας, ἔχει κορίτσια εἰς τὴν ἡλικία σου. Θὰ τῆς γυρέψω μιὰν ἀλλαξιὰ, καὶ ἂρ' οὐ πλυθοῦν καὶ σιδερωθοῦν τὰ δικά σου φορέματα, τῆς δίδουμι πίσω τὰ δικά τῆς.

— Θεύρω νὰ πλύνω καὶ νὰ σιδερώνω, κυρία. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ τὴν κάμω μόνη μου.

Μετ' ὀλίγον ἡ μαγειρίσσα ἔφερε διὰ τὴν Μηλιάν ἕνα πιάτο σούπαν. Ὁ Γιαννάκης ἠσθάνθη τὴν ὀρεκτικὴν μυρωδιάν καὶ ἐγύρισε τὸ κεφάλι διὰ νὰ ζητήσῃ μιὰν χουλιариάν. . . Ἄλλὰ τότε, διὰ πρῶτην φοράν, εἶδεν ἀπὸ πάνω του τὸ μαῦρον πρόσωπον τοῦ ὑπηρετοῦ, καὶ νομίσας ὅτι ἦτο ὁ διάβολος, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ.

— Τί ἔπαθες ; ἠρώτησεν ἡ ἀδελφὴ του.

— Βοήθεια, Μηλιά, βοήθεια ! Καὶ ὁ μικρὸς ἐκρυπτε τὸ πρόσωπον εἰς τὸν ὄμων τῆς Μηλιάς.

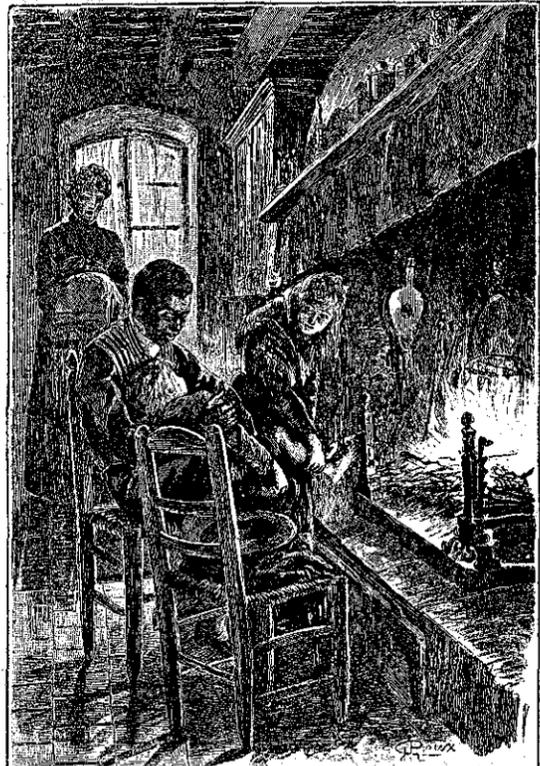
— Μὰ τί εἶνε. . .

— Νὰ . . . αὐτὸς ὁ διάβολος . . . τὸν φοβοῦμαι.

— Εἶνε Ἀράκης, παιδί μου. Ἐγὼ εἶδα καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ εἰς ἕνα πλοῖο. . .

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶδα ποτέ μου.

— Δὲν θυμάσαι τῆς ἱστορίας ποῦ μας ἔλεγε ὁ πατέρας γιὰ τὸν τόπο τῶν Ἀραπάδων, ἐκεῖ ποῦ ἔχει τὰ μεγάλα ρεῖδια ; . . Ἐλα, πάρε καὶ σὺ λιγάκι

Ὁ μαῦρος τὸν ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκυλιάν του. . . (Σελ. 245, στήλ. α').

σούπα, χρυσό μου, καὶ μὴν φοβάσαι ἄδικα. Τὰ παιδιὰ εἶχον συνέλθῃ ἐντελῶς καὶ ἔτρωγαν συνομιλοῦντα κατὰ τὸ σῆμα. Οἱ παριστάμενοι τὰ ἔβλεπαν χαμογελῶντες. . . Ἐν τούτοις ὁ Γιαννάκης δὲν ἔκαμε νὰ κρυφοκυτάξῃ με δυσπιστίαν τὸν μαῦρον ὑπηρετῆν.

— Ζοζὸ, σὲ φοβάται' εἶπεν ὁ ἠλικιωμένος κύριος. Χόρευσε του λιγάκι, γιὰ νὰ σε συνεθίσῃ.

Ὁ καλὸς Ζοζὸς ἐπῆρε ἀμέσως τὸν Γιαννάκην καὶ τὸν ἐτοποθέτησεν εἰς ἕνα κάθισμα ἔπειτα ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἐμπρὸς του πρὸς ἀστεῖα, με τὸσον κωμικὸς μορφομοῦς, ὥστε ὁ Γιαννάκης ἔβαλε τὰ γέλια.

— Ἄν ἐφοροῦσα τὸ πανταλόνι μου, θὰ ἐχόρευα καὶ ἐγὼ μαζί σου, εἶπε πρὸς τὸν μαῦρον ἄλλὰ . . . δὲν το φορῶ !

'Αφ' οὐ ἔφαγαν, ἡ Μηλιά ἀνύψωσε τὰ ὠραία καὶ γλυκύτατα μάτια της πρὸς τὸν ἠλικιωμένον κύριον, καὶ εἶπε :

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, γιὰ ὅσα ἐκάματε σὲ μᾶς. Τώρα, ἅμα στεργόσουν τὰ φορέματά μας, θὰ ἠμπορέσουμε νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμο μας.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπέστρεψεν ἡ κυρία Πολυξένη, φέρουσα ἓνα φουστάνι καὶ ἓνα πουκαμισάκι διὰ τὴν Μηλιάν, ἓνα πανταλόνι καὶ μίαν βλούζαν διὰ τὸν Γιαννάκη, καὶ δύο ζεύγη ὑποδημάτων.

— Ἐλάτε μαζί μου 'εἰς τὸ πλυσταεῖν' εἶπε πρὸς τὰ παιδιά. Θὰ σας ζετάνω νερὸ διὰ νὰ λουσθῆτε, καὶ ὕστερα θὰ βάλετε αὐτὰ τὰ φορέματα.

Ὁ Γιαννάκης ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Μηλιάν τὸ ὑγρὸν πανταλόνι του, καὶ μετὰ τὸν τρόπον ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸ μανδύλι. Ἄλλ' ἐπειδὴ, καθὼς ἦτο τυλιγμένος μετὰ τὰ σκεπάσματα, δὲν ἠμποροῦσε νὰ περιπατήσει, ὁ Ζοζὸς τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ῥώτησε :

— Θέλεις νὰ σε πάρω ἀγκαλιά ;
— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Γιαννάκης.

Τότε ὁ μαῦρος τὸν ἐσήκωσε εἰς τὰ χέρια, καὶ ἀφ' οὐ τὸν ἐχόρευσε ὀλίγον, — διὰ τὸ ὅτι πολὺ ἠγαπήθη ὁ Γιαννάκης, — ἠκολούθησε τοὺς ἄλλους εἰς τὸ πλυντήριον. Ὁ μαῦρος καὶ τὸ παιδίον ἦσαν πλέον φίλοι.

Ἐκεῖ τὰ παιδιά ἐλούσθησαν, ἐκαθάρισθησαν, ἐφόρεσαν καθαρὰ ἀσπρόρουχα, καὶ τὰ φορέματα τὰ ὅποια εἶχε φέρῃ ἡ κυρία Πολυξένη.

— Τί καλὰ ποὺ εἴμεθα τώρα ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἄν ἐκτενίζομαστε κιόλα, θὰ ἤμαστε ὅπως εἰς τὸ σπίτι μας.

— Ἐγὼ θὰ σας πάρω εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ θὰ σας κτενίσω. Ἔτσι θὰ παρουσιάσθῃτε εἰς τὸν κύριον καὶ εἰς τὴν κυρίαν Δούμανη, ποὺ θέλουσιν νὰ σας ὀμιλήσουν. Ἐλάτε, πηγαίνουμεν.

Καὶ ἡ κυρία Πολυξένη ὠδήγησε τὰ παιδιά εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὰ ἐκτένισεν. Ἐν τῷ μεταξύ ἀπηύθυνε μερικὰς ἐρωτήσεις εἰς τὴν Μηλιάν περὶ τῆς προσελυσεύσεως των καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξιδίου των. Ἡ Μηλιά ὅμως ἐδίστασε νὰποκριθῇ, ἐφοβήθη νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐμάσησε τὰ λόγια της...

Τοῦτο δὲ δυσηρέστησε κάπως τὴν ἀγαθὴν οἰκονόμον, ἡ ὁποία ἤρχιζε νὰ ὑποπτεύεται. Ἄλλ' ἡ ἀνοικτὴ φυσιογνωμία καὶ οἱ καλοὶ τρόποι τῶν παιδιῶν τῆ ἐπανέφεραν γρήγορα τὴν ἐμπιστοσύνην.

«Θὰ θέλουσιν φαίνεται νὰ ὀμιλήσουν μόνον πρὸς τὸν κύριον, ἐσκέφθη δὲν θὰ εἶνε κακὰ παιδιά. Ἴσως κρύβουν καμμίαν δυστυχίαν... ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Ἄς μείνουν ὀλίγον εἰς τὴν ἑπαυλιν τὰ καίμενα, καὶ βλεπούμε. Τὸ σπῆτι αὐτὸ εἶνε τόσῳ μεγάλον, ὅσον καὶ φιλόξενον.»

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ὁ Ζοζὸς, τὸν

ὁποῖον εἶχε στείλῃ ἡ κυρία Πολυξένη νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς κυρίους πότε ἤθελαν νὰ ἴδωσιν τὰ παιδιά, καὶ ἔφερε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν :

[*Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραΐν ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΕΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Εἶνε τὸ δεύτερον «Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν» τὸ ὁποῖον ἔχει σχηματίσῃ ἕως τώρα ἡ φίλη μας Ν α υ τ ο π ο ὕ λ α διὰ τῶν ἀνταλλαγῶν της, καὶ ἀποτελεῖται ἐκ πενήτηκοντα τετραδίων, με ἀυξήοντα ἀριθμὸν 51-100.

Παρακάλει τὴν «Διάπλασιν» νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν Βιβλιοδέτην της διὰ νὰ τῆς τὸ δέσῃ ὅπως δένει καὶ τὰ ἰδικὰ της—αὐτὰ τὰ ὅποια πωλεῖ ἔτοιμα,—καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἦρα σήμερον ἐπάνω εἰς τὸ Γραφεῖόν της. Δὲν φαντάζεσθε μετὰ τὴν εὐχαριστήσιν τὸ ἐφυλλομέτρησα ! Τί ὠραῖον Λεύκωμα ! Τί θησαυρὸν ἀναμνήσεων ἀποτελεῖ μίαν ἡμέραν ! Ὅποιον πλοῦτον νεανικῆς εὐφύας καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων ἐγκλείει ! Ὅποιον πλῆθος γνωμῶν καὶ ὀρέξεων ! Διὰ τοῦτο, πρὶν ἀποσταλῆ πρὸς τὴν εὐτυχὴ κάτοχόν του, ἐζήτησα τὴν ἀδειαν νάντιγράψω ἐδῶ μερικὰς ἀπαντήσεις ἐκ τῶν ὠραιότερων :

*

Ἐρωτ.—Ποῖον ὄνομα θὰ ἐλαμβάνετε, ἂν ἡ ἐκλογὴ ἀφίνετο εἰς ὑμᾶς :

- Τὸ ὄνομα Ἀ ρ ε τ ῆ. (Λευκὴ Χώρα)
— Μὰ ἔλαβα ἓνα : Ν ι κ η φ ὀ ρ ο ς ! (Νικηφόρος ὁ Βρυέντιος)
— Τὸ ὄνομα Δ ο υ κ ᾶ τ ο ὕ Ἀποστόλου (διὰ ὁποῖον ἐνοήσῃ). (Τρυφανάκι)
— Αὐτὸ ποὺ ἔχω θάπερνα καὶ μόνονον βεβαίως. Μ' ἀρέσει δὲν θὰ ἤθελα νὰ λέγομαι ἄλλως. (Ταπεινὸν Ἴορ.)
— Θὰ σας ἀπῆντων, ἂν δὲν ἐφοβούμην μήπως δυσαρεστήσω τὴν νοινάν μου. (Ἄδρα τοῦ Βουνοῦ)

*

Ἐρωτ.—Ποῖα εἶνε ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον :

- Νὰ δύναται τις νὰ ἐντρέψῃ τοὺς πάγοντας. (Ρωμηοπούλα)
— Τὸ νὰ πραγματοποιήσῃ τις τὸ ἰδεώδες του. (Ἀγκάθι)
— Τὸ νὰ ποθᾶν τις ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ πατρίδος. (Παλλικὰρι τῆς Ἀατίας)
— Δὲν γνωρίζω διότι δαίαι εὐτυχία... κρύβουν τὰ χρόνια των. (Φασαρία)
— Ἀσπάζομαι τὴν περὶ τούτου γνώμην τοῦ Βουδα, ἂν καὶ... δὲν τὴν γνωρίζω. (Δὸν Κολοκῦθας Πάτερως)
— Τὸ νὰ πράττῃ τις τὸ καθήκον του. (Ἐραστὴς τῆς Φύσεως)
— Τὸ νὰ καθιστᾶ τις τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς. (Καρπῆτις)
— Ἡ ἐκάστου εὐτυχία εἶνε καὶ ἡ μεγαλύτερα. (Ἐκτωρ ὁ Τρῶς)

*

Ἐρωτ.—Ἄν ἐπιτρέπεται ἡ ἐρωτησὶς, πόσων ἐτῶν εἶσθε :

- Δὲν ἐπιτρέπεται. (Κροκόπελος Ἡῶς)

— Ἄν κρίνῃ τις ἀπὸ τὸ γράφιδόν μου, πόλις εἶμαι τριετής. (Ρωμηοπούλα)
— 40 x 20 - 8 + 24 : 28 + 48 x 60 : 360. (Ἀγκάθι)

— Δὲν γράσκουν τὸν ἄνθρωπον τόσον τὰ ἔτη, ὅσον αἱ λύπαι.

(Δὸν Κολοκῦθας Πάτερως)

— Δὲν ἐμέτηρα ποτὲ τὰ χρόνια μου, διότι εἶνε τὸ μόνον πρῆγμα ποὺ δὲν φοβούμαι νὰ μου κλέβουν. (Ἄδρα τοῦ Βουνοῦ)

*

Ἐρωτ.—Εἰς ποῖον μέρος θὰ ἐπιρτυμᾶτε νὰ κατοικήτε :

- Πάντοτε εἰς τὴν Ἑλλάδα ! (Ἐνδοξὸς Στρατιώτης)
— Εἰς τὴν πατρίδα μου... ἐλευθέρην. (Ἐραστὴς τῆς Φύσεως)
— Ἐδῶ ποὺ κατοικῶ. (Πη-Πάφ)

*

Ἐρωτ.—Ποῖον ξένον ἔθνος ἀγαπᾶτε περισσόδερον :

- Ἐπιτρέπεται τοιαύτη ἐρώτησις εἰς Ρωμηοπούλαν ; (Ρωμηοπούλα)
— Πάντα τὰγαπάντα τὴν Ἑλλάδα. (Παλλικὰρι τῆς Ἀατίας)
— Ξένον ;... Οὐδὲν ! (Τρυφανάκι)
— Πᾶς μὴ Ἑλλῆν βαρβαρὸς ! (Ἐθελοντὴς Στρατιώτης)
— Καὶ περισσεύει ἀγάπη ; (Κοιροβίθιας)
— Τοὺς Γάλλους... παραγεμιστοὺς. (Στέλενος ὁ Κεραυτός)

*

Γράψατε μίαν ἰδεάν ἰδικὴν ὅς ἡ ξένην, τὴν ὁποῖαν νὰ ἐπιδοκιμάζετε.

Πρέπει νὰ σκέπτεσθε τις ὅ,τι λέγῃ, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ λέγῃ ὅ,τι σκέπτεσθε. (Ρωμηοπούλα) Δὲν ὑπάρχει πλοῦσιος μὴ δυνάμενος νὰ λαμβάνῃ, ἀλλ' οὐδὲ πτωχὸς μὴ δυνάμενος νὰ διδῇ.

(Κροκόπελος Ἡῶς) ἡ μετριοφροσύνη ὁμοιάζει μετὰ πλάστυγα, ἥτις κλίνει ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, διὰ νάνυφωθῇ περισσοτέρον ἀπὸ τὸ ἄλλο. (Ζαχαρίας) Ὅταν κινήθῃ κανεὶς τὸ πνεῦμα, συλλαμβάνει τὴν βλακείαν. (Ἀκάματος Ποδολάτης)

Ἐἴτε ὑπέρτεροι, εἴτε κατώτεροι, πρέπει νὰ τιμῶμεν καὶ νὰγαπῶμεν τοὺς συναγωνιστάς. Οὕτε τὴν ἀποτυχίαν πρέπει νὰ παρακολουθῇ ὁ φθόνος, οὕτε τὴν ἐπιτυχίαν ὁ ἀλαζονεία. (Ἀνεμοστρόβιλος)

Ὅταν σκέπτομαι, ὅτι οἱ ἀστρονόμοι εὐετήσαν πέντε ἑκατομμύρια ἀστρων, — λέγει ὁ Ἀμαρτίνος, — ὅτι κάθε ἀστρον εἶνε ἓνας κόσμος μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας, ὅτι ἂν ἠμπορούταμεν νὰ φθάσωμεν καὶ ἐπὶ πρὸ μακρυνῶ, θὰ ἐβλέπαμεν πάλιν νέους κόσμους καὶ νέα ἑκατομμύρια, καὶ ὅτι θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξεῖδι αὐτὸ ἐπὶ αἰῶνας, συλλογίζομαι τὸ ἄπειρον, τὸν ΘΕΟΝ, καὶ δὲν γελῶ, δὲν ψάλλω—ἀλλὰ μόνον κατὰπληκτος καὶ σιωπῶ. (Τρυφανάκι)

Διὰ νὰ εἶνε τις εὐτυχῆς, πρέπει νὰ ἔχῃ καλὸν χαρακτῆρα. (Καίτη Κοτζιάη Ἰριδα) Διὰ κάθε τι, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖς, φοβοῦ πόλιν, ἐλπίζε ὀλίγα καὶ... προσπάθει νὰ β γ ῆ σ γ ε λ α σ μ ε ν ο ς καὶ εἰς τὰ δυο. (Φωτοβόλον Τόρον)

Οὐδὲν τῆς πατρίδος γλυκύτερον, καὶ μάλιστα ὅταν πατρίς εἶνε ἡ Ἑλλάς ! (Αἰχμάλωτος Χελιδών) Τοὺς ἀνθρώπους καθιστᾶ δυστυχεῖς ὄχι τὸσον ἡ δυστυχία, ὅσον ἡ εἰψα τῆς εὐτυχίας. (Τρεχαγαγενοπούλας)

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.

KIMON ALKIAS

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Βασιλάκης:—Χθὲς ἐπῆγα 'εἰς τὴν ἐξοχὴν, 'εἰς τὸ κτήμα τῆς θείας μου.

Κοιροκεφαλάκης:—Καὶ πόσος ἡμέρας ἐμείνε; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριεκέλιου *

Ὁ Κοιροκεφαλάκης, ὁ ὁποῖος εἶνε τώρα γραμματεὺς ἐνὸς ζυμειπόρου, ἐτηλεγράφησε πρὸς ἓνα ἀναποκριτὴν των :

Παρακαλῶ στείλατε ἑκατὸν χοίρους αὐρίον. Περιμένο καὶ σὰς μαζί. Ἄν χρειασθῆτε βῶδια, μὴ μας λησμονήτε. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγαγενοπούλου *

ΔΙΔΑΧΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ἘΑΝ δὲν σου ἀπῆντησα ἐν ἐκτάσει, ἔρατες τὴν Χάλην, τοῦτο σημαίνει δι' ἡ ἐπιστολὴ σου δὲν περιεῖχε καμμίαν ἐρώτησιν, δυναμένην νὰ ἰδιαίτηθῃ ἄλλοις ἢ μέγα μέρος τῶν φίλων μου: διότι τότε συνήθως—καὶ ἂν ἔχω τόπον,—ἀπαντῶ ἐν ἐκτάσει: ἄλλως περιορίζομαι εἰς τὸ ἀγλυκὸ εἶκον τὸ ὁποῖον ὄμως μὴ νομίζεις δι' μαρτυρῆς ὀλιγοτέρας ἀγάπης... Πολὺ ἐλυπήθη διότι ἔλαβες τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τόσον ἀργά, ὅτι νὰ μὴ προφθάσῃς νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν Ζ' Κυριακῇν.

Ὅχι, μὴ ἀνησυχεῖς, Σενητεμνὴν Ἑλληνοπούλα, διότι ἔλαβα καὶ φωτογραφίας βραβευμένων συνδρομητῶν. Νά, τώρα γρήγορα θὰ ἴδῃς καὶ τὴν Ἰωάννην Ἀκτὴν καὶ τὴν Ναυτοπούλαν καὶ τὴν Ἰριδα. Μόνον ἡ Ἰωάννα Μαρτίνου δὲν μοὺ τὴν ἔστειλεν ἀκόμη. Ὁ Μονόλογος ἐκείνος τοῦ κ. Σενοπούλου ἦτο διὰ κορίτσι πολὺ μικρῆς ἡλικίας. Ὅστε δὲν πειράζει ποὺ τὸν ἔλαβες ἀργά. Σὲ συγχάριω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς:

Ὅσοι ἀνεύσωσαν ἤδη, Ἡέτερος Καροῦσε, τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1899 πρὸ τῆς προκηρύξεως, πληρώσαντες δρ. 7, ὅταν ἡ αἰθερὶς πραγματοποιήθῃ, τότε θὰ ἐρωτηθῶν: καὶ ἂν μὴν δηλοῦσιν δι' ἐπιθυμοῦν νὰ εἶνε συνδρομητῆς καὶ μετὰ τὸν νέον ἔθρον, ἡ συνδρομὴ των θὰ λογισθῇ ὡς ἐξέμνητος. Ἄν δὲ ὄχι, τότε τῆ αἰθήσεαι των, θὰ τοῖς ἐπιστραφῶν τὰ χρήματα. Εὐτυχῶς εἶνε ὀλιγοί—τρεῖς ἢ τέσσαρες, — ὅστε ἡ ἐπιστροφή των χρημάτων δὲν θὰ ποὺ δώσῃ κόπον.

Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Χρυσόλαμπη Ἀστέρην, νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς προτάσεις του περὶ ἀνταλλαγῆς Μ: Μυστικῶν, ὑπογράφων αὐτὰς διὰ τὸ ὄνοματεπωνύμου του καὶ τοῦ ψευδωνύμου του: τότε θὰ τὰς δημοσιεύσω. Ὁ Κανονισμὸς δὲν λέγει δι' πλησίον τοῦ ψευδωνύμου γράφεται πάντοτε καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα; Ἐχει τὸν λόγον του καὶ αὐτὸ.

Ἦὼς ἐχάρηκα, ἅμα εἶδα ὅτι ἡ «Διάπλασις» μας θὰ τελειοποιηθῇ!—μοὺ γράρει τὸ Μπαμποῦ τῆς Ἀγκρῆς. Δὲν βλέπω διατὶ δὲ τὰ Ἑλληνοπούλα νὰ μὴ πληρῶνουν διὰ τὴν Διάπλασιν τόσα, ὅσα θὰ ἐπλήρουν καὶ δ' ἔν ξένον περιουσίαν, ἀφ' οὗ ἡ Διάπλασις θὰ ὑπερκερῆ διὰ αὐτὰ. Καὶ σημειώσατε, ὅτι αὐτὰ μοὺ τα γράρει κῆρυξ-ῶσα εἰς τὴν Ἑλλάδα, δηλαδὴ εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν τῶν παιδικῶν περιεπέκτων!

Σὲ συλλυπόμαι, Μέλα Ἰπποδία, διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου πατρὸς... Τὴν χαρὴν τῆς ἀναρρώσεώς σου ἐκ τόσον δευτηρῆς ἀσθενείας, ἐπέπρωτο νὰ πικρᾶν ἔν τῶσφ μέγα δυσσύχημα! Πόσον ἐλυπήθη, ἀναγνώσασα τὴν πένθιμον ἐπιστολὴν σου, ἀγαπητῆ μου φίλα!

Καρδερῖνα, τὸ πουλάκι μου ἔτυχε νὰ εὐρισται εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ὅταν ἐταξείδευες ἐκ Τραπεζοῦντος εἰς Πειραιᾶ. Μῆσα εἰς ἓνα Ἄελαντα εἶδεν ἓνα χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχες γράψῃ: «Ἀγαπητῆ μου Διάπλασις.» Φαίνεται ὅτι ἠτομάεσο νὰ μοὺ γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου... Καὶ εἰς τὴν Μιτυλήνην τί γέλια ἔκα-

μες μετὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ποὺ τὸν εἶχεν ἀφῆσθ' ἡ βίβρα ! Θυμάσαι ;

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εὐγενῆ σου προσκλήσιν, Ἀνεμοστρόβιλε. Ἄλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ λείψω ἀπὸ τῆς Ἀθήνας;—Ναί, ἐγνώρισα καὶ προσωπικῶς τὸ Ναυτοπούλο καὶ συμφωνῶ πλερέστατα μετὰ τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην σου.

Ἄδύνατον νὰ δημοσιεύσω τοιοῦτον τι, Ἀρχαγαράχῃ Θεμιστοκλεῖ! Ἄν το ἔκαμα; θὰ σ' ἐμυλοῦντο ἀμέσως ὅλοι οἱ φίλοι μου καὶ φαντάσου καὶ τόπον θὰ ἤθελα διὰ τοὺς ἀγωνισμοὺς αὐτοῦς—τοὺς ἰδιωτικῶς, διὰ νὰ εἶπω αὐτῶ, — ἐνῶ σήμερον δὲν ἔχω ἀρκετὸν τόπον οὕτε διὰ τοὺς ἰδικούς μου... Ἐν τοῖσδε σὲ συγχάριω διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν. Ἡ συνδρομὴ σου διὰ τὸν «Πόδακα» ἔχει ληφθῆ πρό πολλοῦ.

Πρῶτον Πηφ Πάφ, δὲν τὸ εἶχα λησμονήσῃ. Λησμονοῦνται ποτὲ τοιαῦτα δειγμάτια ἀγάπης; Ὅπως βλέπεις εἰς τὴν στήλην τῆς Τιμῆς, τὸ ὄνομά σου εἶνε γραμμένον εἰς τὸ Μητρώον ὑπ' ἀριθ. 1. Ὅς πρὸς τὰς προτάσεις σου σὲ παρακαλῶ νὰ τὰς ἐπαναλάβῃς ἄνομαστὶ, διότι οὕτως μόνον δημοσιεύονται.

Δυο τετράδια Μ: Μυστικῶν τῆς ἀγαπητῆς μου Σενοπούλας ἐλήφθησαν χωρὶς τὸ ἀναγκαῖον γραμματόσημον, καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ φροντίσῃ.

Μόλις ὁ μπαμπᾶς μου ἀνέγνωσε τὸ προηγουμένον σου φυλλάδιον—μοὺ γράρει ἡ Μεταγραφετὴ Ἑλληνας, —(διότι δαίαι εἰς τὸ σπῆτι σὲ ἀναγνώσκου) ἀμέσως μοὺ ἔδωκε τὰς 1 ἡ δραχμᾶς, καὶ μοι εἶπεν δι' τοιαῦτα περιοδικά, ὁποῖον τὸ ἰδικόν σου, πρέπει νὰ ὑποσχεθῆσθε ὅπως βελτιωθῶσιν. Ἐγὼ δὲ ἐπιστρέψασα τὸ Δελτίον τῆς Ψηφορίας συμπληρωμένον, σοὶ εὐχομαι ἔξ ὀλης καρδίας νὰ σε ἴδωμεν καθὼς ὄλοι ἐπιθυμοῦμεν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1899, τόσον βελτιωμένῃ καὶ τόσον λαμπρᾶν ὅσον προκηρῆσεως.

—Ἀπὸ τοῦ μεταποσειχῶν φυλλοῦ ἀρχίζει τὸ νέον ταξεῖδιον τοῦ Γουλιέλμου, ὅπως ἐτοιμάσῃ! Ἀποκαρτεῖρα Ἐδοκία, ἐσχάρον πολὺ ποὺ ἔλαβα τέλος πάντων ἐπιστολήν σου, διότι σὲ εἶχα ἐπιθυμῆσθ. Μετάλλιον θὰ λάβω μόνον οἱ ἴδρυται τῆς Γ' Περιόδου δηλαδὴ ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μητρώον. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὴν τιμὴν τοῦ Μεταλλίου νὰ τὴν συμπερικρίνωται διὰ τ' ἀδέλφια (ὅταν μάλιστα εἶνε ἀγαπημένα !...)

Καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολὴ πολὺ με εὐχαρίστησε, Ναυτοπαδὴν Χόντζα. Εἶσαι πολὺ εὐγενής, διότι, πλοῦσιος καὶ συλλογίζεσαι καὶ τοὺς ἀπορωτέτους, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἠμποροῦν νὰ πληρῶνουν μεγαλύτεραν συνδρομῆν. Ἄλλὰ τὸ ζήτημα ἀνεκινήθη καὶ ἄλλοτε, καὶ σὲ παραπέμπω εἰς τὸ ὄνοματεπωνύμου σου περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ 13ον καὶ 15ον φυλλάδιον.

Ἀμνηστία Ἀριθα, ὀρεῖλω νὰ σε συγχάριω διὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις σου. Ἐργάζεσαι συστηματικῶς καὶ μοὺ στέλλεις καθ' ἑβδομάδα τόσῳ πολλὰ καὶ καλά, ὅστε δὲν παρέρχεται σχεδὸν φύλλον, χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ μίαν ἰδικὴν σου.—Ἄς το ἀκούσωμεν μερικῶι, οἱ ὁποῖοι κάθε τόσον μοὺ στέλλουν καμμίαν Ἀσκήσιν καὶ ἔχουν τὴν αἰτίωσιν καλὴ ἢ κακὴ, νὰ δημοσιεύθῃ, καὶ πρὶν τὴν δημοσίευσιν, δὲν μοὺ στέλλουν ἄλλην. Καὶ ὕστερα παραπονοῦνται: Πῶς τοῦ Ἀριθα τοῦ δημοσιεύεσαι καθ' ἑβδομάδα; Ναί, ἀλλὰ ἐρωτᾶσαι καὶ πόσας τὴν ἑβδομάδα μοὺ στέλλει ὁ Ἀριθα;—Τ' αὐτὰ συγχρητῆρα πᾶς τὸν Ἀρχαγαράχον Θεμιστοκλεῖα, Πηγηδὸν τῆς Ἐρήμου, Ζοζερδὸν Μεσαίωνα καὶ τοὺς λοιπούς ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ ἴδιον σύστημα τῆς συχρῆς καὶ ἀφθόγου ἀποστολῆς.

Εἶχα ἀπελπισθῆ πλέον, Ἑλληνηκὴ Σημαία, δι' ἂν θὰ μοὺ ἐναγαράφῃς, καὶ φαντάσου τὴν χαρὰν μου ὅταν ἔλαβα πάλιν ἐπιστολήν σου. Δὲν παραπονοῦμαι ὅμως διὰ τὴν μακρὰν σου σιωπῆν, ἀφ' οὗ παρενεπέσω ὁ θάνατος τοῦ προσφιλοῦς σου νόνου, (ἔρ' ὦ καὶ σε συλλυπόμαι θερμῶς) καὶ αἱ ἀσθένειαι τῶν μικρῶν. Φίλησέ μου τὰ δα, σὲ παρακαλῶ.

Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν τόσον θερμὴν ἀγάπην, Νύμφη τοῦ Βορρᾶ, διὰ τοὺς τόσον ἐνθουσιώδεις λόγους καὶ προπάντων διὰ τὰ ἔργα; Διότι δὲν ἦτο μικρὸν πράγμα, ἐνῶ εὐρίσκεσαι μακρὰν εἰς τὴν ἐξοχὴν, νὰ κατορθώσῃς; νὰ λάβω τὸ Ψηφοδέλιόν σου ἐκ τῶν πρώτων.

Πολλὰκις ἀπῆντησα εἰς παραοίαν ἐρωτησίαν. Ναυτοπούλα. Ὅταν μία λύσις πληροῖ ὄλους τοὺς ἄνους, θεωρεῖται ὀρθή, καὶ ἂς μὴν εἶνε ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν δημοσιευσίαν. Σοῦ παρατηρῶ δμως, ὅτι ἡ λύσις ἀπῆ-πῆρ-σῆρ, ἀντὶ τοῦ ἀδρα λαύρα σαύρα, δὲν εἶνε ὀρθή, διότι τὰ πρώτα εἰμφορεῖ μὲν νὰ εἶνε ἐνωμένα διὰ τῆς δημοκρατικῆς, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐξηρημένα.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδωνύματά των, δεχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου (Θ. Α. φίλησέ μου τὴν ἀδελφὴν σου ἡ ὁποία μετὰ ἀγαπᾶ τόσον θερμῶς) Μαῦρα Μάτια (Κ. Ν.) Διομήδην (Π. Κ.) Γάλαρον τοῦ Ἐγγαίου (Ν. Β.) Ἐτοιμόροπον Οἰκίαν (Μ. Χ.)

Ἀσπαθμοί, πληροφοροῖα: Ὁ Καλαμῶς Κόσμον τότε θὰ εἶπῃ εἰς τὸν Ἀπότομον Βράχον εἰς ποῖον σχολεῖον πηγαίνει, ὅταν μάθῃ ὅτι ἔλυσε

